

KAREN McQUESTION

Hea
mees,
Dalton

Originaali tiitel:
Karen McQuestion
Good Man, Dalton
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant

Text copyright © 2019 by Karen McQuestion. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E09432223
ISBN 978-9949-87-139-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Danielle Marshallile

Esimene peatükk

„Chardonnay,“ lausus lennusaatja ning asetasklaasi Greta ette ja naeratas meeldivalt.

„Täna,“ sosistas Greta ja surus alla soovi küsida, kas see on tasuta. Ta oli ringi vaadanud ning seni ei olnud keegi krediitkaarti välja võtnud, pannes teda arvama, et alkohoolsed joogid olid lihtsalt üks esimeses klassis lendamise hüvedest.

Ta pani jala üle põlve ja uuris inimesi enda ümber. Enamik oli soliidset riides, pilk vastavatel seadmetel, justkui mingid suured tehingud võiksid iga hetk toimuda ja nad pidid valmis olema. Paar teisel pool vahekäiku oli ilmselt abielus, naisel oli tohutu-suure teemandiga sõrmus käel, mida ta reisisaatja tähelepanu saamiseks lehvitas, sellal kui abikaasa vaikselt viskit rüüpas.

Greta ei loonud endale illusiooni. Ta teadis, et tavaliselt oleks ta tavaklassis, tõenäoliselt rahutu beebiga ema kõrval. Ta tundis end petisena, näitlejana, kes kehastas inimest, kes oli kallil istekohal lendamisega harjunud. Siiski, pärast pooltunnist sõitu oli ta juba otsustanud, et kahtlemata oli kõige parem viis Wisconsinist New Yorki lennata äriklassis, eriti kui keegi teine selle eest maksis.

Ta rüüpas aegamisi veini ja raputas pead, kui veel üht klaasi-täit pakuti. Ta lubas endale teise suupiste, mille pistis hilisemaks ajaks käekotti. Kui toodi kuumad käterätikud, vaatas ta enda kõrval istuvat ärimeest, et näha, mida ta teeb ning tegi siis sama.

„Üsna luksuslik,“ ütles Greta mehele, kui enda käsi ja randmeid pühkis. „See on mu esimene reis Manhattanile.“

See oli tüse härrasmees, kellel seljas triiksärk ja kaelas lõdvaks lastud lips. Mees vastas pärast seda, kui oli ootavale reisisaajale rätiku tagasi ulatanud. „See on suurepärane linn. Kuigi võib olla ka kulukas. Kui plaanid ostlema minna, siis loodan, et sul on plaatina-taseme krediitkaart kaasas.“

Greta ulatas rätiku tagasi. „Ma ei usu, et mul ostlemiseks eriti aega jääb. Alustan Vanderhaven Corporationis praktikat ja peatun nõo pere juures.“

Mees vaatas teda üllatunud pilgul. „Vanderhaven Corporationis?“ Ta noogutas heakskiitvalt. „Tubli, noor daam. Alustate suurepäraselt.“

Greta nõjatus laia ja mugava istme seljatoele ning sulges silmad. Ta oleks võinud mehele palju rohkem rääkida, aga ta ei tahtnud kelkida. Kas mees üldse usuks, et on Vanderhavenite sugulane ja jääb nendega kogu suveks? Tal oli endalgi raske uskuda, et elab peagi koos Cece Vanderhaveniga.

Cece Vanderhaven. Kauge sugulane ja võib-olla peagi ka sõber.

Muidugi on ärimees Cecest kuulnud. Oli üsna tõenäoline, et lennukis teadis teda igauks. Cece oli ajakirjade kaantel ning ta foto oli internetis igal pool. Tema sotsiaalmeediakontode nimi oli Cece maailm, perenime polnud vaja.

Aastaid oli Greta Cecel veebis silma peal hoidnud. Ta teadis, et Cece imetlemine oli muutunud sõltuvuseks, aga Ceces lihtsalt oli midagi, mis teda aina tagasi tõmbas. Osa sellest oli Cece

ilu. Polnud vahet, kas ta astus heategevuslikel üritustel limusiinist välja või lahkus öösel kell kolm ööklubist – ta nägi alati taevalik välja. Alati. See ei olnud loogiline, et keegi võis elust läbi tulla sätitud juuste ning särava ja täiusliku nahaga. Ja kui sellest veel ei piisanud, olid tema professionaalsed saavutused erakordsed. Cece ja Greta olid ühevanused – mõlemad kakskümmend kolm –, aga Cece oli juba nimekas moelooja, kellel oli oma nahahooldustoodete sari ja tunnusparfüüm. Ta oli käinud ülikoolis ühe semestri ning seejärel õpingud pooleli jätnud, et rajada oma ettevõte: Firstborn Daughter, Inc.

Greta imetles Cece veidrat moetaju. Ükskord oli Cecet pildistatud klubis, mustad lakitud söömispulgad lohakasse krundi torgatud, ning see moenipp oli põhjustanud hulluse. Sel suvel nägi Greta söögipulki naiste juustes igal pool: Walgreeni kaupluse kassiiril, tüdrukutel ostukeskuses, „Today“ saatejuhil ning modellidel igas moeajakirjas. Kui Cece lõpetas pulkade soengusse torkamise, tegid seda ka kõik teised, sest pärast seda tundus see lihtsalt moest läinud.

Kui Cece teatas aasta pärast üksi elamist, et kolib tagasi vanemate juurde, sest miski ei ole perekonnast olulisem, vallandas ta täiskasvanud laste koju tagasi kolimise laine. Uus teemaviide muutus populaarseks: #FamilyReunited.

Aga kõige intrigeerivamad olid Cece kaks sõpra: Vance, keda ta hüüdis oma geipeikaks, ja Katrina, keda tunti megavattise naeratause järgi. Katrina oli kuulus ka oma koomiliste näoilmete ja võime poolest, leida igast olukorrast kerglust. Need kolm käisid igal pool koos. Oli uskumatu, kuidas Vance ja Katrina moodustasid Cece ümber kaitsekilbi. Keegi ei saanud neist mööda. Greta kadestas nende sidet. Muidugi oli ka tal endal sõpru, aga mitte ühtegi sellist, kes tahtnuks iga ärkvel oldud hetke koos temaga veeta. Nood kolm aga olid nii lähedased, et Katrina ja Vance ela-

sid Cecega samas majas, lihtsalt viis korrust madalamal. „Ma ei tee midagi ilma nendeta,“ ütles Cece kord kaugusesse vaadates.

Kui Cece avalikult sõna võttis, oli Greta märganud, et tema vastused olid krüptilised. Mõnda aega oli tema tunnuslause olnud: „Laske mind sisse,“ koos unistava eksleva pilguga. Kui ta seda esimest korda ütles, läks Twitteri-maailm hulluks. Kas see oli seksuaalne vihje? Salasõnum mõnele tema paljudest austajatest? Salasõna mõnes klubis, mida ta sageli külastas? *Laske mind sisse*. Kolm lihtsat sõna, mis panid kõik kihama. Nagu selgus, oli see tema uue parfüümi tunnuslause. Kui reklaam välja tuli, levis video kulutulena ja kõigil oli ahaa-hetk.

Greta teadis, et kui asi puudutas Cecet, ei olnud seal midagi keskpärast. Inimesed kas armastasid või vihkasid teda. Enamik pidas teda lõputult imeliseks. Ta oli omandanud kunsti, kuidas unistavalt salapärasena näida.

Greta pere oli aastaid saanud Vanderhavenitelt jõulukaardi, aga ta sai alles kaheksa-aastaselt teada, et nad olid sugulased. Tol aastal oli Vanderhaveneid pildistatud tsirkuses, Cece tõstetud trapetsile, jalas retuusid ja litritega trikoo, tema ema ja isa seismas allpool, poseerimas koos klounide, tuleneelaja ja žonglööridega. Seltskonda raamisid külgedel tagajalgele tõusnud elevantid. See oli enne seda, kui sündis Cece õde Brenna, nii et pere oli olnud vaid kolmeliikmeline. Greta oli võtnud köögilaualt foto ja sisuliselt nina vastu seda surunud, vaadates ainiti pildil olevat väikest glamuurset tüdrukut.

„Vaene laps,“ oli ema öelnud tütre vaimustust jälgides. Ema oli seisnud köögisaare ääres ning hakkinud pastaroa jaoks köögivilju.

„Kes?“ Silmad endiselt kaardil, mõtles Greta, mis tunne oli olla niiviisi kõrgel trapetsil, seljas veiklevalt sädelevad riided. See pidi olema imeline tunne.

„See väike tüdruk. Cece. Ta ema ütles, et nad saadavad ta järgmisel aastal internaatkooli, sest tema kooli ja koju sõidutamine on liiga tülikas. Turvalisuse küsimused. Ma ei suuda seda isegi ette kujutada.“ Ema võttis lõikelaua ja lükkas köögiviljad kaussi. „Ma ei tea, kuidas üks ema suudab seda teha. Kui sina peaksid järgmisel aastal internaatkooli minema, igatseksin sind väga, Greta. Ma ei suudaks seda taluda.“

„Sa *tunned* tema ema?“ oli Greta uskmatult küsinud.

Ema noogutas. „Muidugi tunnen teda. Deborah on minu nõbu.“

Tuli välja, et Cece ema ja Greta ema olid lastena lähedased olnud, aga siis oli Deborah Wisconsinist ära kolinud ning läinud New Yorki, et modelliks saada. Mõne nädala pärast oli ta kohanud erakordselt rikast Harry Vanderhavenit. Nad olid tundunud tavatu paarina: Deborah noor keskklääne tüdruk, Harry armutu ärimees, keda tunti selle järgi, et ta lõmastas kõik oma teel, aga midagi oli sobinud. Neil oli peadpööritav romanss ning nad abiellusid kiiresti.

Deborah ei saanudki eriti modellindusega tegelda ning ei naasnud kunagi Wisconsinisse. Greta ema oli püüdnud temaga sidet hoida, aga mõne aja pärast jäid jõulukaardid nende ainsaks kontaktiks. Greta ootas neid igal jõuluajal. Muidugi, pärast seda kui sündis Cece noorem õde Brenna, oli peres neli liiget, aga jõulukaardid olid endiselt sama fantastilised. Kui Brenna oli beebi, oli foto lavastatud nii, et pere pakkis kingitusi lahti ning leidis ühest karbist Brenna. Teisel korral kujutati pereliikmeid jõuluvana töökojas, kus nad aitasid päkapikkudel mänguasju valmistada. Ühel aastal poseerisid nad pidulikes riietes: Deborah ja tüdrukud voogavates punastes kleitides ja isa smokingus.

Kui ta oli väike, oli Greta end igale jõulukaardile mõelnud, püüdes kujutleda, mis tunne on niiviisi elada. Ta ei suutnud isegi nii glamuurset elu ette kujutada.

Pärast pühade lõppu küsis Greta alati, kas ta võib kaardi endale jätta ning ema kehtitas õlgu ja ütles jah. Ema ei mõistnud tema huvi. Ühel aastal osutas ta Brennale ja ütles: „Sellel väikesel tüdrukul on alati nii õnnetu kutsika välimus, vaeseke.“ Greta oli olnud Cece vaatamisega liiga hõivatud, et seda märgata, aga nüüd, kui sellele tähelepanu juhiti, nägi ta, et Brenna ei tundunud sugugi nii suures vaimustuses kui tema suur õde. Cece vaatas jumaldavalt kaamerasse, samal ajal kui Brenna silmad olid ühele poole nihkunud, justkui otsiks ta rahva hulgast kedagi. Või väljapääsu.

Ka Greta pere tegi jõulukaardi tarbeks foto, kuid see polnud kaugeltki nii muljetavaldav. See oli alati pilt neist neljast kaunistatud tehiskuuuse ees, hõõguv täht tipus. Isa oli loonud traditsiooni, kus Greta ja ta vend Travis hoidsid kumbki silti. Greta omal seisis alati: „Me oleme ikka Hansenid,“ ja tema väikevenna omal: „Häid jõule ja head uut aastat!“ Sõbrad ja sugulased, kes kaardi said, tundusid siltidest vaimustuses olevat, nii et kuigi Greta arvates oli see mõnevõrra labane, mängis ta igal aastal kaasa ja hoidis silti üleval. See tegi ta isa õnnelikuks.

Vanderhavenite juurde praktikale mineku mõte sündis tema ülikoolimentori härra Kurtzi ettepanekul, kes soovitas pärast lõpetamist suvepraktikakohta. Ta ütles: „Mõnes töövaldkonnas ei vii riigiülikooli ärikraad sind just kuigi kaugele. Praktikandina omandatud kogemus eristaks sind teistest.“

„Ma kavatsesin lihtsalt tööd otsida,“ oli Greta öelnud.

Mentor raputas pead, Greta arvates kurvalt. „Asi on konkurentsivõimes. Eeskätt annab praktika läbimine sulle eelise ja võib isegi viia töökohani, mis on parem kui muidu.“